

Γέροντας Αιμιλιανός: Η αδιακρισία οδηγεί στην απογοήτευση και την κόπωση

[/ Ορθόδοξες Προβολές](#)

(Επιμέλεια: Στέλιος Κούκος)

Τρεις εισίν αρεταί, ας, εάν ίδη ο νους μετ' αυτού, πιστεύει ότι έφθασεν εις την αθανασίαν· διάκρισις, και το αφορίσαι έκαστον απ' αλλήλων, και το προβλέπειν πάντα προ καιρού, και το μη συμπείθεσθαι μετά τίνος αλλοτρίου. Αββάς Ησαΐας 7, 2

Τρεις αρετές μας πιστοποιούν ότι φθάσαμε στην αθανασία, και πρώτη είναι η διάκρισις.

Άνθρωπος που δεν έχει διάκρισι, ρίχνει τον εαυτό του πάντοτε σε πειρασμούς, στους οποίους ούτε ο Θεός μπορεί να τον βοηθήση, ούτε ο ίδιος μπορεί να βοηθήση τον εαυτό του.

Η αδιακρισία οδηγεί τον άνθρωπο στην απογοήτευσι και στην κόπωση.

Κάνω, λόγου χάριν, μεγαλύτερη του δέοντος άσκησι ενώπιον του Θεού, για να μπορώ να είμαι άξιος μεγαλύτερου μισθού, ή μικρότερη, από φόβο μήπως κουρασθώ.

Αυτό και μόνον φθάνει για να με πετάξη μακράν του Θεού, διότι θα συναντήσω εν συνεχεία την τρομερή πραγματικότητα, που δεν με άφηνε ο εγωισμός μου να παραδεχθώ.

Ο άνθρωπος πρέπει να κάνει αυτό που του λέγει ο Θεός και όχι ο,τι αποφασίζει ο ίδιος.

Η διάκρισις λοιπόν χρειάζεται ανά πάσαν στιγμή, διάκρισις πνευμάτων, ανθρώπων, αποτελεσμάτων μιας πορείας.

Εμπιστεύομαι, επί παραδείγματι, κάποιον επί τρία χρόνια, διότι νομίζω ότι είναι άγιος άνθρωπος. Την τρίτη χρονιά διαπιστώνω ότι είναι εντελώς αντίθετος από ό,τι νόμιζα. Παρά τούτα, εγώ συνεχίζω να τον εμπιστεύωμαι.

Πού θα με οδηγήση; Τυφλός αυτός ενώπιον του θεού, τυφλός και εγώ, «εις βόθυνον αμφότεροι πεσούμεθα».

Εδώ χρειάζεται η διάκρισις. Να σταθώ δηλαδή ήρεμα, να μην πάρω καμιά απόφασι, διότι κρίνοντας τον άλλον δεν υπάρχει βεβαιότης περί της κρίσεώς μου. Χρειάζεται να εναποθέσω το πρόβλημά μου σε άλλο πρόσωπο, άξιο πάσης εμπιστοσύνης, ή και σε δύο, αναλόγως την περίπτωσι, και ο άλλος να μου πη τι να κάνω.

Εγώ ή θα πέσω στην απελπισία ή η αγάπη μου και η σχέσις που έχω μαζί του θα με ρίξουν σε άλλη αδιακρισία, να συνεχίσω τις σχέσεις μου μαζί του.

Το καλύτερο όμως εχέγγυο της κρίσεως και διακρίσεώς μας είναι η υπακοή, η οποία αφαιρεί την ρομφαίαν την δίστομο του πονηρού δαίμονος, που δεν είναι τίποτε άλλο παρά το εγώ μας.

Άνευ διακρίσεως ο νους μας ρίχνει ή στην δαιμονοληψία ή στην εγωπάθεια.

Απόσπασμα από το βιβλίο του Αρχ. Αιμιλιανού Σιμωνοπετρίτου, «Λόγοι ασκητικοί, Ερμηνεία στον Αββά Ησαΐα», β' έκδοση, των εκδόσεων Ίνδικτος.

πηγή: pemptousia.gr